

Hans Dag vedblev vel som før at have sytten-atten Timer; men han indrettede sig med mere Forstand, gik regelmæssige Spasereture og søgte i sin Ensomhed Adspredelse ved paa Pebersvendevis at iagttagelse og anstille Betragtninger over Livet, som dette rørte sig rundt om ham. Udenfor Frederiksberg Have og Vejene deromkring kom han dog sjelden uden om Søndagen, naar han tog ind til Byen for at gaa i Kirke. Han havde stadig en Sky for den østlige Byende og undgik saa vidt muligt ethvert Møde med gamle Studiekammerater eller andre Bekendte. Engang i en Sporvogn var han kommen til at sidde skraas overfor en af sine forhenværende Medstuderende, hvis overraskede, maabende og usikkert smilende Genkendelsesudtryk havde gjort ham saa nervøs, at han af lutter Angst for, at Mennesket skulde give sig til at tiltale ham og spørge ham ud, var steget af i Utide.

Med sine nye Studiefæller paa Landbohøjskolen knyttede han ingen Forbindelse. Sine Søskende besøgte han af og til, han havde ogsaa engang haft Genbesøg af Eberhard; men til nogen virkelig Fortrolighed kom det stadig ikke, fordi han nu ogsaa selv helst undgik det. I Vartov viste han sig af Forsigtighedshensyn ikke mere; han søgte de mindre overfyldte Kirker, hvor han kunde være sikker paa at faa en Siddeplads. Og forresten betragtede han sig heller ikke særlig som „Grundtvigianer“, ja var knap nok helt klar over, hvad denne Benævnelse i kirkelig Henseende betød. Ogsaa i sit Troesforhold var han endnu en Ensom, en Søgende; og Moderens Brev, som han nu havde læst i de forskellige Stemninger, forøgede kun hans Usikkerhed og gav ham meget at grunde over. Han kunde stadig ikke overvinde den Uhygge, han straks